Republica Moldova
mun. Chișinău, str. Kiev nr. 3

Dosarul nr. 3-4168/2024

H O T Ă R Â R E

în numele Legii

Dispozitivul hotărârii judecătorești a fost pronunțat în ședința de judecată desfășurată în data de **29 mai 2025, în Republica Moldova, mun. Chișinău, str. Kiev nr. 3.**

În conformitate cu art. 226 alin. (2) Cod administrativ, deoarece participanții la proces au depus cerere de apel, hotărârea este **întocmită integral în termen de 45 de zile lucrătoare** calculate începând cu data recepționării materialelor cauzei.

29 mai 2025 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău
sediul Rîșcani

În conformitate cu art. 46 alin. (1) CPC, instanța de judecată
specializată pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ:
Președintele ședinței, judecător, Bolocan Elena,
Grefier, Negru Elena,
Interpretul Bujor Neonila,

Cu participarea:
Reclamantului Belyaeva Ana, reprezentat de către avocatul Bolocan Ludmila,
Reprezentantului autorității publice pârâte IGM al MAI al RM, Grossu Iulia și Armanu Igor,
Fiind respectată procedura legală de citare a participanților la proces, înaintea pronunțării pe fond, participanților la proces având posibilitatea de a-și expune punctul de vedere verbal și/sau scris în conformitate cu art. 38, 218 Cod administrativ al RM,

Examinând în **ședință închisă în limba de stat în procedura contenciosului administrativ în limitele controlului judecătoresc – acțiunea în contencios administrativ** înaintată de Belyaeva Anna împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil, –

C o n s t a t ă:

Acțiunea în contencios administrativ: În data de 23 septembrie 2024, Belyaeva Anna s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil.

În motivarea acțiunii, reclamanta arată că, la data de 29 august 2024, a luat cunoștință de Decizia Inspectoratului General pentru Migrație prin care a fost respinsă cererea sa de azil. Aceasta nu este de acord cu decizia menționată, considerând-o neîntemeiată.

Menționează că, a părăsit Federația Rusă împreună cu mama și fratele său, stabilindu-se în orașul Odessa, Ucraina, unde a locuit timp de zece ani și și-a urmat studiile. După declanșarea

conflictului armat, autoritățile ucrainene au refuzat prelungirea permisului de ședere, determinând astfel familia să părăsească Ucraina și să solicite azil în Republica Moldova.

Reclamanta subliniază că atât ea, cât și membrii familiei sale, se opun conflictului armat și nu doresc să se întoarcă în Federația Rusă, exprimându-și temerea față de o posibilă înrolare în armata rusă.

În susținerea cererii, invocă aplicabilitatea prevederilor art. 17 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova.

Prin urmare, Belyaeva Anna solicită anularea Decizie IGM nr. 4883/24/DAA din 22.08.2024.

Referința pârâtului Inspectoratul General pentru Migrație: În apărarea sa pârâtul a înaintat referință, solicitând respingerea ca neîntemeiată a acțiunii în contencios administrativ înaintate de către Belyaeva Anna. (a se vedea f.d. 18-25)

În cadrul dezbaterilor judiciare, în temeiul art. 218 Cod administrativ al RM, art. art. 211, 213, și art. 233 Cod de procedură civilă al RM:

În ședința de judecată, reclamanta Belyaeva Anna, fiind reprezentată de către avocatul Bolocan Ludmila, a susținut în fapt și drept cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acțiunii în contencios administrativ.

Reprezentanții autorității publice pârâte, Grossu Iulia și Armanu Igor, în ședința de judecată au solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ ca fiind neîntemeiată, în baza circumstanțelor de fapt și drept în referință.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ: În fapt și în drept, obiectul acțiunii în contencios administrativ îl constituie acțiunea în contencios administrativ înaintată de Belyaeva Anna împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil.

În drept, instanța de judecată reține că, în temeiul art. 17 din Codul administrativ, **drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.**

În temeiul art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, **orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.** O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci cînd **autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.**

În temeiul art. 206 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației cînd se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

În temeiul art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sînt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este

inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

În temeiul art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special cînd: a) există o hotărîre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu sînt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 CA – procedura prealabilă; g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Astfel, analizând materialele dosarului judiciar prin coroborare cu materialele dosarului administrativ, respectiv argumentele participanților la proces, având în vedere faptul că, în prezenta cauză părțile nu au invocat, precum nici nu au probat prin probe pertinente că ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau că, la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, –

Nu sunt temeiuri de a considera că acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 din Codul administrativ, a fost respectată procedura de adresare în instanța de judecată, acțiunea a fost semnată și depusă personal de către reclamantă, iar reclamanta poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ, –

Instanța de judecată ajunge la concluzia că, acțiunea în contencios administrativ înaintată de Belyaeva Anna împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, **cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită**

act administrativ individual favorabil, întrunește condițiile pentru admisibilitate unei acțiuni în contenciosul administrativ și respectiv, este pasibilă de examinare în fond.

Aprecierea instanței de judecată cu privire la **fondul acțiunii în contencios administrativ:** Audiind explicațiile participanților la proces, examinând circumstanțele de fapt și drept invocate prin prisma probelor pertinente și concludente administrate în proces, instanța de judecată ajunge la concluzia **că este legal și întemeiat să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ**, având în vedere argumentele reținute *infra.*

Obiectul juridic al acțiunii în contencios administrativ îl constituie cererea de chemare în judecată înaintată de Belyaeva Anna împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil, **care constituie acțiune în contestare și obligare.**

Astfel, **în fapt**, apreciind obiectiv explicațiile participanților la proces prin coroborare cu înscrisurile care constituie parte integrantă a dosarului administrativ și a dosarului judiciar, pertinente și concludente pentru judecarea completă și obiectivă a cauzei prin prisma prevederilor art. art. 117 – 122, art. 130 CPC, instanța de judecată constată următoarele circumstanțele de fapt:

La data de 30 august 2023, Belyaeva Anna a depus o cerere de azil la Inspectoratul General pentru Migrație.

În cadrul interviului, solicitanta de azil a declarat că s-a născut la *****, în *****, Federația Rusă. La vârsta de 17 ani (în anul 2012) a plecat din Federația Rusă împreună cu mama sa și frații săi cu traiul în Ucraina. Pe teritoriul Ucrainei a avut doar permis de ședere în scop de studii. Din cauza conflictului armat pe teritoriul Ucrainei, i-a fost anulat permisul de ședere și a fost deportată din Ucraina.

De asemenea, a menționat că motivul solicitării azilului în Republica Moldova este că în Ucraina nu se poate întoarce deoarece are interdicție de intrare, iar în țara de origine Federația Rusă nu poate reveni din frica de a fi persecutată, deoarece a locuit 10 ani în Ucraina și nu va putea minți despre poziția sa civică în caz că va fi întrebată. Nu dorește să revină în țara de origine (Federația Rusă) deoarece nu vrea ca din impozitele achitate de dumneaei să fie sponsorizat conflictul militar. (f.d. 7-9 dosar administrativ)

În data de 22 august 2024, Direcția azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație a emis decizia nr.4883/24/DAA privind respingerea cererii de azil depuse de Belyaeva Anna. (f.d. 12-16 dosar judiciar)

În motivarea actului administrativ, autoritatea publică a indicat că, din analiza conceptului fundamental de temere bine întemeiată de persecuție, sub aspectul celor două elemente care îl compun, elementul subiectiv și cel obiectiv, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție în sensul Convenției din 1951. Prin urmare, autoritatea a conchis că cererea lui Belyaeva Anna nu îndeplinește condițiile necesare pentru recunoașterea statutului de refugiat conform art.17 alin.(1) din Legea nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

La fel, autoritatea a conchis că cererea lui Belyaeva Anna nu îndeplinește nici condițiile necesare pentru acordarea protecției umanitare conform art.19 din Legea nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

Decizia menționată a fost notificată reclamantei la 29 august 2024, fapt ce se confirmă prin semnătura reclamantei aplicată pe actul de comunicare. (f.d. 17 dosar administrativ)

În continuare, nefiind de acord cu decizia autorității pârâte, în data de 23 septembrie 2024 reclamanta s-a adresat în instanța de contencios administrativ cu prezenta acțiune în contencios administrativ. (f.d. 4-5 dosar judiciar)

În drept, în temeiul art. 277 – 278 din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept, recunoscut de lege, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionare în termen legal a unei cereri se poate adresa instanţei judecătoreşti competente pentru anularea actului, repunerea în drept şi repararea prejudiciului.

Acţiunile în contenciosul administrativ se examinează de instanţele judecătoreşti respective conform normelor generale ale prezentului cod, cu excepţiile şi completările stabilite de legislaţia contenciosului administrativ.

În temeiul art. 195 Cod administrativ al RM, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu exceptia art. 169–171.

În temeiul art. 224 alin. (1) din Codul administrativ, examinînd acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri: a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale;

b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată; c) în baza unei acțiuni în realizare, obligă la acțiune, tolerare sau inacțiune, dacă o astfel de pretenție a reclamantului este întemeiată; d) în baza unei acțiuni în constatare, constată existența sau inexistența unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul; e) în baza unei acțiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul;

f) respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).

În temeiul art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ.

Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discrționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

În temeiul art.225 alin.(4) din Codul administrativ, alte limitări ale examinării judiciare în cauzele de contencios administrativ sînt reglementate expres prin legi speciale.

În temeiul art. 93 alin. (1) – (3) din Codul administrativ, (1) **fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția**, (2) prin derogare de la prevederile alin. (1), **fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale**, iar (3) reglementări suplimentare sau derogatorii sînt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Având în vedere circumstanțele de fapt constatate și normele de drept aplicabile, instanța de judecată ajunge la concluzia să respingă ca neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ înaintată de Belyaeva Anna împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al

MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil.

Ori, în temeiul art.16 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova nr.270-XVI din 18.12.2008, în condițiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție: a) statutul de refugiat; b) protecție umanitară; c) protecție temporară; d) azil politic.

În temeiul art.17 alin.(1) din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, **statutul de refugiat** se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținînd nici o cetățenie şi găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal şi obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

În temeiul art.19 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, **protecția umanitară** se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art.45 alin.(3) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

În conformitate cu prevederile art.51 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, (1) **Cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce:** a) s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat; b) se află pe teritoriul Republicii Moldova; c) în țara de origine a străinului cu drept de ședere în Republica Moldova au survenit evenimente care îl determină să ceară protecție. (2) Nu se admite depunerea cererilor de azil în afara teritoriului Republicii Moldova. (3) Autoritățile competente nu pot refuza primirea cererii de azil pe motiv că a fost depusă tardiv. (4) Nu se admit cereri colective. (5) În cazul minorului neînsoțit, cererea de azil se depune de reprezentantul lui legal. (6) În cazul persoanei în privința căreia este instituită o măsură de ocrotire judiciară sub forma tutelei, cererea de azil se depune de către tutore, după numirea lui. (7) În cazul în care solicitantul nu știe să scrie, funcționarul care primește cererea completează cererea potrivit declarației orale a solicitantului. Cererea este semnată de solicitant, funcționar şi interpret. În cazul în care solicitantul nu poate semna, se aplică amprenta lui digitală.

Conform art.56 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, **la analizarea cererii de azil, se va ţine cont:** a) de vîrsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naţionalitatea, ţările şi locurile de reşedinţă anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate şi de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecţie; b) de faptele relevante referitoare la ţara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile şi regulamentele din ţara de origine şi de modalitatea în care sînt aplicate; c) de declaraţiile şi documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informaţiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuţiei sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în ţara de origine; d) de situaţia individuală sau de circumstanţele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuţie sau vătămări grave; e) de acţiunile solicitantului, ulterioare părăsirii ţării de origine: au fost ele direcţionate exclusiv sau în principal spre crearea condiţiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilităţii ca aceste acţiuni să conducă la persecuţie sau la cauzarea unor vătămări

grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în ţara de origine; f) de existenţa posibilităţii ca solicitantul să beneficieze de protecţia unei alte ţări, a cărei cetăţenie a dobîndit-o.

Potrivit art.60 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, (1) **După intervievarea solicitantului de azil, în baza informaţiei pregătite de Direcţia azil şi integrare, şeful acestei direcţii emite una din următoarele decizii:** a) recunoaşterea statutului de refugiat; b) acordarea protecţiei umanitare; c) respingerea cererii de azil. (2) Decizia privind acordarea protecţiei umanitare va cuprinde şi motivele nerecunoaşterii statutului de refugiat. (3) Orice decizie a Direcţiei azil şi integrare privind cererea de azil se comunică de îndată solicitantului în scris, prin comunicare directă sau prin trimitere poştală la ultima lui adresă declarată. La solicitare, se eliberează către ÎCNUR o copie de pe decizie. (4) În cazul acordării unei forme de protecţie, Direcţia azil şi integrare informează beneficiarul despre drepturile şi obligaţiile sale. (5) În cazul respingerii cererii de azil, în decizie se indică dreptul şi termenul în care solicitantul de azil poate ataca, precum şi obligaţia de a părăsi teritoriul Republicii Moldova la expirarea termenului de 15 zile de la data rămînerii irevocabile a deciziei privind respingerea cererii sale de azil.

Prin decizia nr.4883/24/DAA din 22.08.2024, Direcția azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație a respins cererea de azil depusă de Belyaeva Anna pe motiv că aceasta nu îndeplinește condițiile necesare pentru recunoașterea statutului de refugiat prevăzute de art.17 alin.(1) din Legea nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova. Autoritatea publică a concluzionat că, din analiza conceptului fundamental de temere bine întemeiată de persecuție, sub aspectul celor două elemente care îl compun, elementul subiectiv și cel obiectiv, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție în sensul Convenției din 1951.

În acest context, instanța reține că, în temeiul art.45 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, (1) Actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art.17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art.15 alin.(2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărîrea Parlamentului nr.1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit.a).

(2) Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică şi psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești şi/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvîrșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art.17; f) abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva minorilor.

(3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului

în țara sa de origine; c) amenințarea gravă şi individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Instanța de judecată reține că, unul din temeiurile invocate de reclamantă la solicitarea azilului pe teritoriul Republicii Moldova, constituie temerea sa de a se întoarce în țara de origine - Federația Rusă, pe motiv că nu susține și nu este de acord cu politica agresivă, invazivă, abordată de Federația Rusă față de Ucraina.

Instanța nu poate reține acest argument ca relevant și întemeiat, or reclamanta a menționat că, a plecat din Federația Rusă în anul 2012, s-a stabilit cu traiul în Ucraina, unde a locuit timp de zece ani și și-a urmat studiile. Din relatările sale, solicitanta și-a perfectat pe teritoriul Ucrainei permis de ședere. Din cauza conflictului armat, i-a fost anulat permisul de ședere și a fost deportată din Ucraina.

La fel, solicitanta de azil a relatat că în Federația Rusă nu a avut probleme cu autoritățile. Referitor la motivul solicitării azilului în Republica Moldova, solicitanta a declarat că nu se poate întoarce în Ucraina din cauza interdicției aplicate, iar în Federația Rusă nu dorește să se întoarcă din frică de a fi persecută, având în vedere faptul că a locuit în Ucraina 10 ani.

În această privință, se constată că, reclamanta nu face parte dintr-un partid politic, nu a fost supusă condamnărilor în țara sa de origine, nu a fost arestată, reținută sau judecată. Respectiv, reclamanta nu a probat faptul că în privința sa au fost aplicate acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală, măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie, acuzări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați, acuzări sau pedepsiri ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra, abuzuri și acte discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

Sub acest aspect, la pct.80 din Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, se menționează că, a avea opinii politice diferite de cele ale guvernului nu înseamnă în sine, un motiv pentru a cere statutul de refugiat, ci solicitantul trebuie să demonstreze că se teme de persecuție datorită acestor opinii. Aceasta presupune că solicitantul are opinii netolerate de autorități, opinii ce sunt critice la adresa politicii sau a metodelor utilizate. Se presupune, de asemenea, faptul că astfel de opinii au ajuns la cunoștința autorităților sau îi sunt atribuite de către acestea solicitantului. La fel, pct. 83 din același Manual, statuează că, solicitantul care afirmă că se teme de persecuție din cauza opiniei politice trebuie să demonstreze că autoritățile din țara sa de origine îi cunoșteau opiniile înainte de părăsirea țării. El ar fi putut să-şi ascundă opiniile politice şi să nu fi suferit niciodată vreo discriminare sau persecuție. Totuși, simplul fapt de a refuza să se pună sub protecția guvernului său, ori refuzul de a se întoarce, pot dezvălui adevărata stare de spirit a solicitantului şi pot conduce la temerea de persecuție. În astfel de circumstanțe, pentru a aprecia temeinicia temerii de persecuție trebuie să se examineze consecințele pe care solicitantul le-ar înfrunta dacă s-ar întoarce în țara sa.

Prin urmare, instanța constată că reclamanta nu a reușit să susțină prin probe pertinent și concludente afirmațiile sale de teamă față de persecuții sau alte vătămări grave la care ar putea fi expusă în Federația Rusă, or, nu au fost constatate circumstanțe sau probe care să arate că la revenirea în Federația Rusă aceasta s-ar afla în pericol. Instanțele tind să acorde protecție internațională atunci când există dovezi clare și suficiente privind pericolul real, iar teama invocată este justificată și bine fundamentată în contextul concret.

În continuare, instanța subliniază că, în temeiul art.48 alin.(1) al Legii privind azilul în Republica Moldova, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât şi pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine, iar în sensul dat, reclamantul nu a prezentat nici o probă privind existența riscului de a fi persecutat în țara sa de origine pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, astfel fiind supus unui pericol pentru viața și integritatea personală.

Este întemeiat a reține că motivele invocate de solicitantă în susținerea cererii de azil pe teritoriul Republicii Moldova se întemeiază exclusiv pe contextul izbucnirii conflictului militar în Ucraina, stat în care aceasta a locuit în ultimii ani. Cu toate acestea, solicitanta nu a invocat niciun motiv concret de teamă sau persecuție raportat la statul său de origine – Federația Rusă, stat al cărui cetățean este.

Instanța constată că solicitanta protecției internaționale nu a prezentat probe concrete sau convingătoare care să ateste faptul că autoritățile din Federația Rusă i-ar fi cauzat dificultăți sau ar fi exercitat vreo formă de persecuție asupra sa. În absența unor dovezi specifice și directe privind existența unor acte ori acțiuni ale autorităților din statul de origine care ar putea pune în pericol viața, libertatea sau integritatea solicitantei, afirmațiile acesteia sunt apreciate ca fiind generale și neîntemeiate, neputând susține existența unei temeri reale și bine întemeiate de persecuție.

Așadar, temerea exprimată de solicitantă nu îndeplinește criteriile obiective și subiective prevăzute de legislația în vigoare, iar instanța apreciază că nu există o probabilitate reală ca, în cazul întoarcerii în Federația Rusă, viața ori integritatea corporală a acesteia să fie supuse unui risc serios. Nu au fost administrate probe suficiente care să conducă la concluzia că, în cazul întoarcerii în țara de origine, solicitanta ar putea fi supusă unor acțiuni ce ar conduce la încălcarea drepturilor sale fundamentale, în sensul art. 45 alin. (1) și (2) din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, care să constituie acte de persecuție ori tratamente inumane sau degradante.

Instanța mai reține că solicitanta beneficiază de protecția autorităților naționale ale statului de origine, iar din ansamblul materialului probator nu rezultă că aceste autorități ar fi întreprins vreodată măsuri împotriva sa care să pună în pericol viața, libertatea sau demnitatea acesteia

Astfel, analizând argumentele expuse de reclamant în cererea de chemare în judecată, în coraport cu circumstanţele de fapt ale speţei și cadrul legal aplicabil, instanța de contencios administrativ concluzionează asupra faptului că, activitatea administrativă efectuată de autoritatea publică pârâtă este una legală și întemeiată, fiind efectuată în strictă conformitate cu prevederile legislației. Prin urmare, instanța nu a constatat admiterea de încălcări la emiterea actelor administrative contestate, legalitatea acestora nefiind pusă la îndoială de către instanța de judecată și nefiind combătută prin probe pertinente și concludente de către reclamant,

circumstanțe care în consecință constituie temei de respingere a cererii de chemare în judecată depusă de Belyaeva Anna, ca fiind neîntemeiată.

Subsecvent, în conformitate cu art. 225 alin. (2) din Codul administrativ, verificând modul de exercitare de către autoritatea publică a dreptului discreționar, instanța reține că la examinarea cererii de azil depuse de solicitant, autoritatea publică și-a exercitat atribuțiile cu respectarea limitelor impuse de lege, ținând cont de toate faptele relevante ale cauzei și acționând în conformitate cu scopul urmărit de norma legală incidentă.

Instanța de judecată subliniază că, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul, exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Astfel, instanța de judecată conchide că încălcările revendicate prin prezenta acțiune, nu își găsesc confirmare prin prisma cadrului normativ în vigoare la data desfășurării activității administrative, argumentele părții reclamante în acest sens fiind întemeiate pe interpretarea eronată a normelor de drept material și pe argumente neprobate.

Având în vedere faptul că instanța de judecată s-a expus asupra argumentelor de principiu invocate de partea reclamantă, în rest, instanţa de judecată respinge argumentele reclamantului, reprezentantului reclamantului și consideră că nu este necesar să răspundă la fiecare în parte, acestea fiind vădit neîntemeiate şi inadmisibile, ori, în sensul jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, articolul 6 § 1 din Convenţia Europeană pentru apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului obligă, inter alia, instanţele naţionale să examineze adecvat declarațiile, argumentele și probele, cu toate acestea, deşi articolul 6 § 1 al Convenției obligă instanţele să-și motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanțelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea Van de Hurk v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, §§ 59 și 61, Series A nr. 288, și Burg v. France (dec.), nr. 34763/02, ECHR 2003-II).

Întinderea obligaţiei de a-și motiva deciziile poate varia în conformitate cu natura deciziei şi trebuie determinată în lumina circumstanţelor cauzei (a se vedea Ruiz Torija v. Spain și Hiro Balani v. Spain, 9 decembrie 1994, Series A nr. 303-A și 303-B, § 29 și, respectiv, § 27; și Helle v. Finland, 19 decembrie 1997, § 55, Reports of Judgments and Decisions 1997-VIII, inclusiv hotărârea Curţii Europene a Drepturilor Omului pronunţată în pricina Fomin v. Moldova, nr. 36755/06, § 31, 11 octombrie 2011).

În concluzie, **ținând cont de circumstanțele constatate și normele de drept reținute supra, întru respectarea principiului legalității procesului judiciar și respectiv, al dreptului la un proces echitabil, cu respectarea limitelor controlului judecătoresc,** deoarece actul administrativ individual de respingere a cererii este legal și întemeiat în fond și prin acesta reclamantul nu este vătămat în drepturile sale, **instanţa de judecată ajunge la concluzia să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ** înaintată de Belyaeva Anna împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ

individual favorabil, în conformitate cu art. 224 alin. (1) lit. f), art. 225, 226 din Codul administrativ – **deoarece nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)-b) alin. (1) al art. 224 Cod administrativ al RM.**

Compensarea cheltuielilor de judecată: În temeiul art.94 alin.(1) Cod de procedură civilă al RM, aplicabil prin prisma art. 195 Cod administrativ, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părţii care a avut câştig de cauză cheltuielile de judecată, context în care, deoarece acțiunea în contencios administrativ se respinge, se constată că, la cererea reclamantului, nu există temei de compensare a cheltuielilor de judecată.

Partea dispozitivă: În conformitate cu prevederile art. art. 236, art. 238 – 241, art. art. 277 – 278 Cod de procedură civilă al Republicii Moldova, art. 224 alin. (1) lit. f), art. 225, 226 și art. 232 Cod administrativ al Republicii Moldova, în urma deliberării, instanța de judecată, –

H o t ă r ă ș t e:

A **respinge ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ –** înaintată de Belyaeva Anna împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil.

Se explică că, hotărârile în fond se motivează în scris în termen de 45 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii de apel depuse în termen sau în termen de 45 zile lucrătoare de la depunerea unei cereri de motivare a hotărîrii. Cererea de motivare a hotărîrii se depune în termenul de decădere de 15 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărîrii, în temeiul art. 226 alin. (2) Cod administrativ al RM.

Hotărârea este cu drept de **apel la Curtea de Apel Centru** în termen de 30 de zile calculate de la data pronunțării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței, judecător – Elena Bolocan

Copia corespunde originalului,
Judecător Elena Bolocan

Actul judecătoresc este public și poate fi accesat pe pagina web a instanței www.jc.instante.justice.md.